Ideje van

Gyomorhurut – mondogatta, miközben a fejét a WC falának nyomta. Hideg volt, a lehajtott ülőke is. Kényszerítette magát, hogy ne nyissa ki a szemét. *Kettőszáznegyvenig elszámolok, majd akkor.*

Kicsit csalt, lefelé sandított, de csak a karját látta. Átütöttek az erek a vékony bőrön, N betűt meg egy szigonyt rajzoltak. Fehér és kék. Most nem volt rajta egy plusz szín sem, pedig régen a feszívódó sárgába gyakran durrantották bele lilával az avatatlan kezek a nehezen megtalálható vénát. Sosem értette, hogy azok, amik olyan szépen látszanak, miért nem alkalmasak.

Óvodás volt mikor először találkozott a tűvel. *Vakbélgyanú* – mondták anyunak, aki a laborba vitte. Nehéz elgondolni, hogy komolyan azt hitte a nővérke, ő majd kinyújtott ujjal várja és hagyja, hogy belebökjenek egy nagy tűt. Ahogy közeledett felé a fém, maga mellé rántotta a kezét és végignyúzta a kantáros farmer oldalán lévő zipzárral. A felnőttek a vérző tenyéréltől pánikoltak be, ő pedig nyugodtan közölte, hogy akkor vér már van, nem kell szúrni.

Később is szívesen választott volna hasonló alternatív megoldásokat, de amikor kellett, inkább nyújtotta a karját, lazított, elnézett valamerre, majd erősen rászorította a gézlapot. Egyre rutinosabb nővérkékhez került az egyre gyakoribb vérvételeken, megszokta. A sokadik hormonkezelésen, míg hagyta, hogy belőle csapolják tele a fiolákat, a nővér egy füst alatt közölte azt is, hogy a férje mintáival minden rendben, meglehetősen *virgoncak a fiúk*. Hazafelé megbeszélték, hogy a kis üvegcse mellé kapott használati útmutató valóban nem tévedett: „az otthonról hozott spermium minősége mindig jobb”. Elnevetgéltek a szintidőn, hogy a negyvenöt kilométerre lévő reprodukciós központba is sikerült beérni a megszabott egy órás időintervallumon belül. Ráadásul ez még mindig emberibb volt, mint a férjnek öt nap önmegtartóztatás után egyedül elvonulni a nyugiszobába, a lepedővel leterített bőrkanapéra, az összeragadt lapú újságok közé. Oda, ahol nehéz nem nyugiban lenni, mert ugyan a másik szobába nyíló ajtó párnázott és hangszigetelt, de a folyosó felé nem. Kissé nehezíti a feladatra koncentrálást Mari néni és Teri néni vitája folyosófelmosás közben arról, hogy kell-e babérlevél a babfőzelékbe.

Aztán minden hónap advent, nézte, hogy feszül-e, késik-e, rutinból nyúlt a drogériában a polcra a tesztért. Produkált minden tünetet, ha nem, akkor meg bebeszélte magának.

Aztán kába bolyongás, mondatfoszlányok: *hétfőn újabb vérvétel, csökkenő HCG, minden negyedik terhesség elhal, korai, természetes.* Nem, nem természetes, és nem lehet megszokni, csak tartani tőle, félni. Egyre jobban, egyre mérgezőbben. Felkészülni arra, hogy talán soha. Aztán titokban elengedni, fejet a homokban jó mélyre fúrva:
most előbb kerüljünk egyenesbe, ez a feladat még fontos, új hely, új meló. Van időnk.

Mikor a legszerencsétlenebb volt osztálytárs is a harmadik gyerekéről készült fotókat osztotta meg, inkább lecsukta az ablakot és kinyitott még egy mappa átolvasnivalót. Egy új szokása alakult ki, a férje csak elnézően mosolygott, időről-időre lejmolt egy gyereket. Csak pár percre, és tényleg segített is például megfogni, míg dolguk volt a szülőknek, vagy nem volt épp üres kezük, cserébe titokban letüdőzte a babaillatot.

Kettőszáznegyven. Felemelte a hosszúkás műanyagot, és óvatosan megfordította. Két ablak, két lila csík. Visszaosont a hálószobába, a mosoly még a leengedett redőny résein keresztül az utcára is kiszűrődött. A félálomban kíváncsian mocorgó fölé hajolt, és a fülébe súgta:
Jó reggelt, Apuci!